

יעקב שרת / איש מאדים יש אלוהים!

אלוהים, כידוע, נמצא בכל מקום, אבל הרושם הכללי הוא שהוא מבלה את רוב זמנו בשמים, ואולי השמים הם מקום מגוריו. בכל אופן, דומה שיהודים אדוקים סבורים, כי אף שכבודו מלא עולם, כאשר פונים אליו יש לכוון את הפניה השמימה ומה טבעי יותר מאשר לפנות אליו במיני בקשות כאל אבינו בשמים? ולא כל שכן כאשר מדובר בעצירת גשמים, שהרי אם אלוהים שוהה בדרך-כלל בשמים, והגשם יורד מן השמים, מה הגיוני יותר מאשר לפנות אליו בשעת מצוקת מים כאל אלה אינסטלטור מקומי, ולבקש ממנו לסלק את הטיהמה כדי לאפשר למי העננים, "לרדת"? אומנם, עם המונח הלשוני, "בצורת" מעיד על כך, שלמרות קיומו הברור כל כך של אלוהים, שבעש עש לו מחוייבות מובהקת מאוד לדאוג לכל ברואי בצלמו ובדמותו, לפרנסתו ולזונום ולהוציא להם לחם מן הארץ, קורה גם שהוא אינו מתפקד כראוי מדי חורף בחורף (ומה שגרם לכמה אנשים לנהות על תופעת הגשם והמישקעים בכלל, עד כדי שהפרידו הפרדה מוחלטת בין הישות האלוהית ובין כל מה שכווץ בתהליך היווצרות המישקעים על מיגונו כמויותיהם, והמצאיו אמונה מדעית תפלה הקרויה במקומותינו, "מטאורולוגיה"), ואז, כמובן, פשוט צריך להזכיר לו את חובתו — מה יותר פשוט מזה?

אך האמת הגרועה עוד יותר היא שיהודי אדוק בדתו אינו סומך מלכתחילה על אלוהים ועל כל בצורת שלא תבוא הוא מתפלל על הגשם כי ירד מדי יום ביום החל מן הסתיו, אלא שכמתחורר אין בכך די. לכן יש להם לכך תרופה בדוקה. צריך, לא פחות ולא יותר, לצעוק קצת יותר חזק, ורצוי לעשות זאת במקום שמאפשר תיקשורת יעילה ביותר מן הארץ השמימה. מקום זה נמצא זה מכבר על-ידי שלומי אמוני ישראל, והוא לא פחות ולא יותר בית-הקברות (אולי מפני שנשמות המתים המרבות לרחף שם שללו שם מין ארובת אוויר, המקלה על גלי קול להגיע השמימה בצורה נהירה יותר). מכל מקום, כאשר מדובר בבית-קברות הנמצא בראש הר הזיתים, ברי שאין בעולם מקום הולם יותר את המיבצע של עירור אלוהים לקום לעבודת בורא שמים.

וזה בדיוק מה שקרה לעינינו בימי בצורת אלה. כך הוכח לעין כל בפעם-המיידוע-כמה, שיש אלו-הים, ואפשר בהחלט להשפיע עליו, ולכן אני מציע לחברי נווה אטיב, שנדרו לגדל זקנים עד אם ירד להם שלג, לחדול מן האמונה התפלה הזאת ולגשת מייד לתפילה בבית-הקברות הקרוב.

מזל סרטן

הארץ מלאה כל מיני אובות וידוענים וקוסמים ומכשפים ורופאי אליל, כתבות שלמות מתפרסמות עליהם שוב ושוב, ורק באחרונה קראו תושבי חצי-המעברה של "הארץ" סיפור מרשים ביותר על אחד רופא אליל (ר' דוד גראף) העושה נפלאות בכפשו (ה,ה) אתה מאמין בשדים, א' ולנטיון, 22 בינואר 1982) ואין פוצה פה ומצפצף, אף שלא אחת הוא גורם סבל ישרי לחולים המשכימים לפתחו (בכוויות, למשל). אבל כאשר חולה סרטן ריאות, שמצבו אושש ביותר, מבקש בעוד דעתו צלולה עליו ולאחר שכל חכמי הרפואה עומדים לפניו חסרי-אונים להצילו ממוות, לאפשר לו נסיונות בגופו שלו תרופה חדישה, פרי מחקרם של מדענים באוניברסיטת העברית בירושלים, אשר טרם נתאשרה כראוי בחותם מיישר-הבריאות, או אז באים אליו השילטונות מזה (המקפידים ביחוד באחרונה על כבוד החוקים במדינת ישראל) וחכמי הרפואה מזה, ומעוים ולומר לו במצח נחושה: לא, חולה יקר (המסכן), כפי שהגדירו הפרופ' רחמי-לביץ' הנערץ — אני זוכרו לטובה מימי אישפוזו וניסיתו של אבי, ב"הדסה" בירושלים מטרסון ריאות, ואני משער אילו במאמצים הייתי עושה — בגלוי ובסתר — כדי לאפשר לחולה ולמדע הרפואה גם יחד לבחון על כול תרופה חדשנית העשויה לדחות את המוות כל עוד החולה צלול בדעתו ולשתוק לחיות, אתה תמות אצלנו בלי שום קונאים, או תתאבד על אחריותך (הסטטיסטיקה מלמדת בעליל, כי שיעור ההתאבדות בקרב רופאים ואחיות גבוה ביותר לעומת זה שבאוכלוסייה בכללותה — הן מפני ש"הם" מיטיבים לדעת מה פירוש מוות מחולי ממאיר, והן מפני שמצויים תחת ידיהם אמצעים נוחים יחסית לביצוע ההתה העצמית, והן מפני שקיימת ביניהם אחוה אמיתי, המאפיין שרת סיוע חשאי למטרות שהשתיקה החברתית הבעוזה יפה להן) או תיסע לך לאשר תיסע ותנסה את התרופה הבלתי חוקית שלך במקום אחר.

בהזדמנות מבלתי מאביה זאת שוב נחצית הארץ לשני מחנות נחרצים, שלפי עניות דעתי אחד מהם מתקדם ואחד נסוג, אחד פרוגרסיבי וליברלי ואחד

במדינה

(המשך מעמוד 55)

סבריה, אחרי שחתם על חוזה עם חברת עמידר. אך צרותיו לא תמו. הוא נכנס לבית-החולים, וכשיצא משם ובא סוף-סוף לדירתו, גילה שהמנעול הוחלף. הוא הציץ דרך החלון וראה ציוד אחר, שלא היה שייך לו. שכנים אמרו לו שאחד הדיירים הכניס לשם ציוד. סוסן פנה ל-מישטרה, לעמידר וללישכת הסעד, אך שום דבר לא נעשה כדי להוציא את הפולשים. סוסן חזר לרחוב. מישטרה אחת בהוראת עמידר, עורדין חיפאי שרחמי נכמרו על סוסן, המתקשה בדיבור והנושא עימו תמיד תיק קרטון ובו פירוט של חלודות חייו וההתכתבויות שלו

קבצן פוסן
שוב ברחוב

עם המוסדות השונים. התנדב להגיש תביעה נגד חברת עמידר. הפרקליט, רפאל טוב, טען כי בית-המשפט השלום בהיפה ש-ההסכם עם חברת עמידר בוטל באורח חד-צדדי ולא יתכן ש-מסיבה זו יישן מרשו ברחובות. דויד סוסן הוזמן לבית-המשפט פט לדון בבקשה שהגיש עורך-דינו. כתוצאה מאי-הבנה הוא לא נגש עם עורך-דינו במקום ש-קבעו, ובצר לו. פנה ללישכת עורכי-הדין בבקשה שיחליפו לו עורכי-דין שטוב, שנפגע מפניית סוסן, הסיים שלא לטפל בתיק. כרגע מסתובב סוסן ברחובות תל-אביב ללא מקום לינה קבוע וללא עורך-דין שיטפל בעייתו. אחרי שזכה פעם אחת בדירה, במאמצים רבים, הוא מתחיל מחדש את מאבקו לדירה.

מיסים
לנהוג כלקות רגיל
השופט הרריך את
את מבקרי מסי-הכנסה
לנהוג פקוחות ממש.
מבקרת מסי-הכנסה, עוצמה טייב, הלמה בבעלי החנות בעוצמה רבה מדי, ולכן לא קיבל בית-המשפט את עותם בבית-המשפט אמינה הר-בה יותר.

משקה חריף

כשאני שוקע בהרהורים נוגים כלשהם על המתרחש כאן ועכשיו, כשאני חוזר ועושה הערכת מצב לאומית מנקודת מבטי הפרטית, ולא מצליח להש-תחרר מתחושות מבושרות רע, כשאני שואל את עצמי ואת זולתי בתכיפות גוברת והולכת, "מה יהיה?" אריאז, כדי להמשיך להתקיים ולתפקד, אני בולע ולולת אופטימיות יהודית בדוקה הממור ננת לכל דורש אחת לשבוע בדיוק נמרץ על-ידי המירפאה הלאומית.

אני ממליץ בזה לפני כל דומה לי, שנמנע עד כה מהזדקקות למזור הפלאים הזה, לנסותו. על אחריותי — איש לא יתחרט. כן כן, כוונתי לאמרי יוסף חריף.

כי מאמרי של יוסף חריף המתפרסמים מדי שבוע בשבוע ב"מעריב" אינם רק אוצר בלתי-נדלה של מידע שאין מעודכן ממנו על הנעשה בחוגי צמרת השילטון שלנו, עד שאין שום שרות מודיעין ראוי לשמו יכול להרשות לעצמו שלא להעסיק מתרגמים מיומנים לפיענוחו המהיר, לא, לא זה העיקר. העיקר הוא שכל הקורא בהם מתמלא מיידי מין תחושת סיפוק עלאי על שום נכונות כל תג ותג כמעט במדיניותנו, ואף יותר מזה, כי הקורא ושונה במאמרי יוסף חריף אינו יכול שלא להתרשם, כי יש בעולם שתי מעצמות-על — ישראל וארצות-הברית, שאומנם, לפעמים, יש אולי איזה חילוקי דעות ביניהן, אבל, ברוב השם, לא אלמן ישראל! חילוקי דעות לחוד ויחסי כוחות לחוד, ובמה שכווץ ביחסים אלה, אין שום מקום לספק. אנחנו והם שווים לגמרי, אם לא למעלה מזה.

וכן, שבוע בשבוע, גלולה אחרי גלולה, ובזמן האחרון במיוחד, אני אומר לכם, איני מסוגל לחשוב פשוט מה הייתי עושה אלמלא השיקוי החריף הזה, היורד ובא בעצמותי, עד שיכרות, עד כדי התמכרות. ולעזאזל היקיצה.

הדאודורנט

אט-אט בניטחה ירד יוסי שריד בשלבי מידור הניכור, ודומה שהגיע סוף סוף עד לתחנות שבהם. ודעתו המ-הדימה על נכונותו לשוחח עם יאסר עראפאת — אשר גרמה להתנערות מוחלטת כמעט מעליו ברחבי ה"ציבוריות" שלנו, לרבות במפגעותו, שלא לדבר על העיתונות, הבהירה באור יקינות את פני החברה הישראלית השחורה מאור. איני דואג ליוסי שריד. הוא בחור מוכשר למדי, שכשורו יעמדו לו בוודאי בכל אשר ילך ויעשה, אכן ההסתייגות ממנו במפגעותיו-הוא הגרום לבסוף על כלילתו ברשימת מועמדי העבודה לנכנסת הבאה. אני מודאג מתהליך התכערות הפרצוף הישראלי, ועוד יותר מזה מן ההנאה הגלויה שה-ישראלי המכווץ עצמו שואב מתהליך זה. באמת הגיע הזמן לשים מחסום לפניו של יוסי שריד, ולשתק את פעולתו הפוליטית בכלל. כאשר נהיה כולנו כרנפים ללא חריג, לא יכור שום בעל-חיים שונה כלשהו את שלוותנו. דומם נעמד בשרה, מפנים קרננו המושחזת נגד כל-העולם-נגדנו, עניינו עצמות, אוזנינו אוטומות, רגלינו בוססות במדמנה, זנבנו מזינק חיריונים.

משום מה תמיד איכפת הריח לזולת. אנחנו כבר התרגלנו ומעבר לזה. אנחנו אוהבים אות, את הריח הזה. מי צריך דאודורנט?